

bad om deres Mening. De dømte mig alle enstemmig til at stryge Afsnittet, da Tiden endnu ikke var kommen for en saa frimodig Tale, og den bare vilde skade mig selv og Bogen uden at udrette tilsvarende Gavn. Nu diskuteres disse Spørgsmaal overalt, uden at man falder paa, at Blufærdigheden skulde krænkes ved dem. Det er et af Tidens store Fremskridt, denne aabne Samtale om alle Spørgsmaal, betydningsfulde for Slægtens Liv, og jeg takker de Kvinder, der skrive i Tidsskriftet, for den Djærvhed og det Alvor, hvormed de gaa lige paa Sagen og sige sin Mening uden Omsvøb.

Ønskende Tidsskriftet og Kvindesagen al mulig Lykke forbliver jeg

Eders trofaste Ven
Kristofer Janson.

Mindeord om Josephine Schneider.

Ved en af hendes Venner.

En af Landets ædlest og bedste Kvinder, Forstanderinden for Børnehjemmet paa Vodrofsvej, Frøken Josefine Schneider er for nylig, den 25de Juni d. A., bortkaldt fra en Virksomhed saa stor og smuk, at den her hjemme søger sin Lige. Hun naaede vel en Alder af omtrent 67 Aar, men hun stod i sin fulde Kraft, saa at man turde haabe, at hun med sine sjældne Evner, sin enestaaende Ihærdighed og fremfor alt med sit varme, menneskekjærlige Sind endnu vilde kunne udrette meget, før hun stededes til Hvile. Det skulde imidlertid ikke være saa; hun er nu gaaet bort, til stor Sorg ikke blot for de mange, for hvem hun i Sandhed var en Moder, men ogsaa for talrige Venner, hvem hendes Død er gaaet nær til Hjærte, fordi de holdt af hende ikke mindre som Menneske end som Leder af en Gjerning, for hvis fremtidige Skæbne de ikke kunne andet end nære alvorlig Bekymring.

Frøken Schneider har paa saa mange Maader kæmpet for Formaal, som »Dansk Kvindesamfund« har sat paa sit Banner, at vore Læsere sikkert ville finde det paa sin Plads, at vi ønske at give hende og hendes Virksomhed en udførligere Omtale her i Bladet.

Om hendes ydre Livsvilkaar er der ikke meget at berette.